

Dosar nr.

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL PITEȘTI SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Î N C H E I E R E

Ședința publică din 21 septembrie 2016

Completul compus din:

Președinte: Judecător
 Judecător
 Judecător
 Grefier

S-a luat în examinare pentru soluționare recursul declarat de reclamanta, având ,cu sediul în corn. ,prin administrator ,cu domiciliul în , împotriva sentinței civile nr.136 din 19 februarie 2016, pronunțată de Tribunalul Argeș - Secția civilă, complet specializat contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. , intimat fiind pârâtul , având , cu sediul în

La apelul nominal, făcut în ședință publică, a răspuns avocat pentru recurenta reclamantă, lipsă fiind intimatul pârât.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Recursul este timbrat cu taxă judiciară de timbru în sumă de 350 lei potrivit chitanțelor nr.1402/08.03.2016 (fila 2) și nr.2210/30.03.2016 (fila 24).

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care, apărătorul recurente reclamante precizează că nu are de formulat cereri prealabile.

Curtea, pune în discuție admisibilitatea sesizării ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a prevederilor dispozițiilor art .II alin. 4 din Legea nr. 124/2015 situației în care taxa de autorizare a fost plătită înainte de data de 25 al celui de-al doilea trimestru al anului 2015, conform disp. art. 14 alin.2 lit b, pct. V B din OUG 77/2009.

Apărătorul recurentului - reclamant precizează că și-a exprimat punctul de vedere în cadrul recursului și arată că aderă la concluziile pe care le-a depus deja, arată că este în favoarea sesizării ICCJ, nu are nici o obiecție în acest sens.

C U R T E A

Asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art.519 Cod de procedură civilă, Curtea constată următoarele:

Situația de fapt.

La data de 23.09.2015, reclamanta a chemat în judecată pe pârâtul , solicitând instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună admiterea contestației, anularea Deciziei nr. și pe cale de consecință desființarea în parte a Deciziei nr. și exonerarea de la plata sumei de 64.680 lei, reprezentând taxă de viciu pentru perioada februarie 2015-iunie 2015.

În motivarea contestației se arată că stabilirea taxei de viciu pentru această perioadă este nelegală întrucât încalcă dispozițiile pct.47 din OUG nr.92/2014, dispozițiile art. II din OUG nr.92/2014 și principiul neretroactivității legii civile instituit de art.6 alin.1 Cod de procedură civilă.

De asemenea, arată reclamanta că aplicabilitatea acestei taxe pe perioada 15.02.2015-12.06.2016 i-ar crea un prejudiciu ce ar echivala cu anularea dreptului obținut prin licențiere și prin emiterea autorizației de exploatare, arătând totodată că taxa de licență pentru anul 2015 era deja plătită la data de 15.02.2015, când intrase în vigoare OUG nr.94/2012. Nelegalitatea Deciziei nr. 1116/2015 este susținută de reclamantă și prin aceea că, referitor la dispozițiile art. II alin.4 din Legea nr.124/2015, la momentul intrării în vigoare a legii (12.06.2015) taxa pentru autorizația de exploatare aferentă trimestrului II – aprilie - mai 2015, era plătită din martie 2015, iar taxa pentru

autorizația de exploatare aferentă perioadei 01.01.2015-31.03.2015 fusese achitată din decembrie 2014.

Se arată că decizia este nelegală și prin prisma faptului că aceasta este nemotivată. Totodată, se arată că, potrivit art. 1 alin.2 din anexa 2 la H.G. nr. 298/2013 Comitetul de Supraveghere nu are în atribuții emiterea deciziilor privind taxa de viciu.

Pârâțul a formulat **întâmpinare** prin care a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată, întrucât obligativitatea plății taxei de viciu de către organizatorii de jocuri de noroc, rezultă din dispozițiile pct. 47 din O.U.G. nr. 92/2014 și art. II alin. 4 din Legea nr. 124/2015, singura diferență fiind perioada de achitare - odată cu taxa de licență (potrivit O.U.G. nr.92./2014) și odată cu plata taxelor de autorizare (potrivit Legii nr.124/2015) obligația de plată existând în ambele perioade.

Prin **sentința nr.** Tribunalul Argeș a respins acțiunea formulată de reclamantă. S-a reținut de instanța de fond că, prin actele administrativ fiscale contestate, au fost stabilite în sarcina reclamantei obligații fiscale în sumă de 64.680 lei, reprezentând taxă de viciu pentru jocurile de noroc de tip slot-machine .

Potrivit art. 47 din OG nr. 92/2014, în vigoare începând cu data de 13.02.2015 și până la data de 12.06.2015, taxa de viciu pentru jocurile de noroc de tip slot - machine se achită de operator odată cu taxa de licență. Conform art. II alin.4 din Legea nr.124/2015, de la data intrării în vigoare a prezentei legi, operatorii jocurilor de tip slot - machine au obligația de a achita taxa de viciu în tranșe trimestriale odată cu plata autorizației.

Din interpretarea dispozițiilor legale menționate, concluzionează instanța asupra obligativității plății taxei de viciu de către organizatorii de jocuri de noroc, singura diferență fiind perioada de achitare, însă această obligație există în ambele variante normative.

Potrivit pct.4 din Anexa la OUG nr.92/2014, taxa de viciu este datorată de toți organizatorii de jocuri de noroc care au fost licențiați sau urmau să vină la licențiere, pentru perioada cuprinsă între 13.02.2015 - 12.06.2015. Pentru perioada de după 12.06.2015, taxa de viciu se datorează pentru organizatorii de jocuri de noroc licențiați, odată cu plata taxelor de autorizare.

În cauză, deciziile contestate cuprind numai perioada de când a intrat în vigoare OUG nr.92/2014, respectiv data de 13.02.2015, astfel încât nu se poate reține că taxa ar fi fost calculată retroactiv, întrucât singura modificare o reprezintă modalitatea de achitare a taxei de viciu, odată cu plata licenței sau odată cu plata taxelor de autorizare, în ambele cazuri obligația existând astfel încât nu se poate reține încălcarea principiului neretroactivității legii.

Scadența obligației de plată a acestei taxe, coincidea cu cea a taxei de licență, respectiv cu 10 zile înainte de sfârșitul anului anterior, potrivit art. 14 alin.2 lit.a din OG nr.77/2009.

Potrivit dispozițiilor finale ale actului normativ, acesta a intrat în vigoare la data de 13.02.2015, astfel încât scadența obligației de plată a taxei pentru anul 2015, era deja depășită.

În Legea nr. 124/2015, la art. II pct.4, s-a prevăzut o altă modalitate de plată a taxei de viciu, respectiv odată cu plata autorizației, potrivit scadențelor reglementate de art. 14 alin.2 din OG nr.77/2009. Plata taxei aferente pentru anul 2015, urma să se facă în rate trimestriale, iar prima rată urma să fie plătită la 25.03.2015, acest moment era depășit la intrarea în vigoare a noului act normativ, proxima scadență urmând a fi la 25.06.2015.

Cum prin deciziile atacate pârâțul a avut în vedere această ultimă scadență, nu se poate reține nelegalitatea și netemeinicia actelor, existența taxei de viciu începând cu data de 13.02.2015, neputând fi pusă la îndoială.

Împotriva sentinței, în termen legal, la data de 10.03.2016 a declarat **recurs** reclamanta , invocând motivele de casare prevăzute de art.488 alin. 1 pct.6, 8 Cod de procedură civilă.

Se arată că au fost încălcate dispozițiile pct. 47 din OUG nr. 92/2014 în forma în vigoare în perioada 15.02.2014 - 12.06.2015; dispozițiile art. II din OUG nr. 92/2014 în forma în vigoare pentru perioada 15.02.2015-12.06.2014 și principiul neretroactivității legii civile instituit de art.6 alin.1 Cod de procedură civilă.

Prin OUG 92/2014 în vigoare la data de 15 februarie 2015 a fost introdusă și taxa de viciu, taxă care, în opinia recurentei este pusă de legiuitor în evidență dependentă cu taxa de licență.

Arată că în ceea ce privește taxa de licență situația este lămurită de dispozițiile art.2 din OUG nr.94/2012, dispoziții care induc o interpretare legală obligației conform căreia taxa de viciu este

indisolubil legată de taxa de licență, iar asupra taxei de licență aferentă unei perioade scadente nu se poate interveni, astfel ar însemna o încălcarea a principiului neretroactivității legii civile.

Potrivit art. 12 alin.1 din OUG nr.77/2009 licența se acordă pentru o perioadă de 10 ani. În ceea ce privește scadența, sunt invocate prevederile art. 14 alin.2 lit. a din OUG nr.77/2009 în forma în vigoare 15.02.2014-12.06.2015 stabilește că „Taxele aferente activităților din domeniul jocurilor de noroc se plătesc de către operatorii economici organizatori, după cum urmează: a) taxa aferentă licenței de organizare a jocurilor de noroc: (i) pentru primul an, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care documentația a fost aprobată; (ii) pentru anii următori, cu 10 zile înainte de expirarea anului precedent”. Însă taxa de licență pentru anul 2015 era plătită la momentul 15.02.2015, respectiv înainte de anul 2014.

În aceste condiții, arată reclamanta, nu se poate pretinde că taxa de viciu era datorată încă de la momentul plății taxei de licență aferentă anului 2015, taxă care a fost plătită la finele anului 2014, când OUG nr.92/2014 nu era în vigoare. A pretinde că taxa de viciu era datorată începând cu momentul scadenței taxei de licență aferentă anului 2016, adică cu minim 10 zile înainte de finele anului 2015, susține recurenta, presupune a recunoaște că taxa de viciu nu este datorată pentru intervalul 15.02.2015-12.06.2016. În raport de modalitatea în care legea în vigoare în perioada 15.02.2015-12.06.2015 etapizează plata taxei de licență, este imposibilă din punct de vedere juridic interpretarea potrivit cu care taxa de viciu ar fi datorată pentru intervalul 15.02-12.06.2015. Dacă ar fi acceptat punctul de vedere conform căruia s-ar datora taxă de viciu și pentru această perioadă, o astfel de soluție ar presupune că titularului licenței i s-ar crea un prejudiciu ce ar echivala cu anularea dreptului obținut prin licențieri și prin emiterea autorizației de exploatare. Aceasta deoarece la momentul la care a inițiat demersurile pentru obținerea licenței, solicitantul a avut în vedere o anumită categorie și un anumit algoritm de stabilire a taxelor, în raport de legea în vigoare la momentul obținerii licenței.

Modificarea legislativă nu poate produce efecte juridice în interiorul perioadei de valabilitate a autorizației de exploatare și nici asupra unei perioade deja scadente a licenței pentru care s-a achitat deja taxa anuală de licență la momentul intrării în vigoare a actului normativ care modifică cuantumul taxelor. Nici o lege de modificare a taxelor de licență nu mai poate produce efecte juridice asupra cuantumului taxei de licență aferentă anului 2015 atâta vreme cât aceasta a fost scadentă anterior pentru că ar presupune o încălcare gravă a principiului neretroactivității legii.

Pe perioada de valabilitate a unei autorizații de exploatare și a unei perioade scadente anterior de licență, condițiile de exploatare a aparatelor și de derulare a activității nu pot fi mai împovărătoare decât cele existente la momentul obținerii licenței și autorizației de exploatare.

În cadrul celei de-a doua critici, recurentul arată că au fost încălcate și greșit aplicate dispozițiile art. II alin. (4) din Legea 124/2015, întrucât la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 124/2015, încă din luna martie 2015 a fost plătită taxa pentru autorizația de exploatare aferentă trimestrului II (aprilie-mai 2015), iar taxa pentru autorizația de exploatare aferentă perioadei 01.01.2015-31.03.2015 fusese achitată din luna decembrie 2014 conform art. 14 alin.2 lit.b) pct.V din OUG nr.77/2009. Astfel, nu se mai pune problema achitării vreunei taxe de viciu aferente perioadei februarie 2015-iunie 2015 întrucât taxa pentru autorizația de exploatare aferentă acestei perioade fusese achitată la momente anterioare respectiv în luna decembrie 2014 și în luna martie 2015.

Raționamentul instanței de fond potrivit cu care "potrivit dispozițiilor fiscale ale actului normativ, acesta a intrat în vigoare la data de 13.02.2015, astfel încât scadența obligației de plată a taxei pentru anul 2015 era deja depășită", încalcă principiul neretroactivității.

Potrivit acestui raționament al instanței, arată recurenta, OUG nr.94/2014 a intrat în vigoare la 15.02.2014 și a instituit taxa de viciu și totodată pentru perioada 15.02.2015-12.06.2015 a stabilit că scadența taxei pentru viciu pentru această perioadă era finalul anului 2014, or, această interpretare înfrânge principiul neretroactivității legii civile.

Însă, potrivit dispozițiilor art. 17 alin.2 din OUG nr.77/2009, pentru depășirea cu mai mult de 30 de zile a scadenței de plată a taxelor în materia jocurilor de noroc se poate dispune revocarea licenței de organizare a jocurilor de noroc.

Indiferent de algoritmul și modalitatea de plată instituite prin Legea nr.124/2015, aceasta nu poate reglementa perioada 15.02.2015-12.06.2015, de vreme ce această lege a intrat în vigoare la data de 13.06.2016, pentru că ar însemna încălcarea principiului neretroactivității.

Prin urmare, având în vedere acest raționament al instanței este incident și motivul de recurs, prevăzut de art.488 alin.1pct.6 Noul Cod de procedură civilă, întrucât hotărârea se bazează pe motive contradictorii.

În cadrul celui de-al patrulea motiv de recurs se arată că au fost încălcate și aplicate greșit dispozițiile art. 10 alin. (2) din Anexa 2 la HG 298/2013 reprezentând Regulamentul de organizare și funcționare a Comitetului de Supraveghere, text de lege care stabilește care sunt elementele pe care trebuie să le conțină deciziile emise de Comitetul de Supraveghere

Al cincilea motiv de recurs, întemeiat pe art. 488 alin. (1) pct. 8 din Noul Cod de procedură civilă constă în încălcarea dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Anexa 2 la HG nr.298/2013, și cele ale art. 206 alin. (1) lit. c) din OG nr.92/2003. Se arată că decizia nu este motivată în fapt și în drept. Organul emitent s-a limitat să precizeze că motivul de fapt constă în exploatarea mijloacelor de tip slot-machine, ce dețin autorizații valabile în perioada februarie 2015-martie 2016. Organul emitent nu a precizat algoritmul și criteriile în raport de care au fost calculate sumele pretins datorate, nu a indicat argumentele concrete, raționamentul pe care l-a stat la baza stabilirii obligației de plată a taxei de viciu pentru perioada februarie 2015-iunie 2015.

În cadrul celui de-al șaselea motiv de recurs se arată că au fost încălcate normele prevăzute de art. 110 alin. (3) lit. i) din OG 92/2003, text invocat în cadrul motivării în drept a deciziei nr.1696 din 09.07.2015 prin care se modifica decizia nr. 1116 din 24.06.2015 coroborate cu cele art. 1 alin. (2) din Anexa nr. 2 la HG 298/2013.

Se solicită admiterea recursului, casarea sentinței civile nr. _____ și rejudecând cauza să se dispună admiterea contestației și anularea în integralitate a Deciziilor nr. emise de _____; restituirea sumei de _____ lei achitata de _____, cu titlu de taxa de viciu pentru exploatarea aparatelor de tip slot-machine în perioada februarie 2015-iunie 2015, precum și obligarea intimatului _____ la plata de cheltuieli de judecată în primă instanță și recurs.

Pârâțul _____ a formulat *întâmpinare* la data de 28.04.2016, întemeiată pe dispozițiile art.205-208 Cod de procedură civilă, solicitând respingerea recursului, iar pe cale de consecință respingerea contestației împotriva deciziei privind taxa de viciu pentru jocurile de noroc tip slot-machine, nr. _____ și a răspunsului la contestație nr. _____; emise de _____

În motivarea întâmpinării arată că piața jocurilor de noroc este o piață restrictivă, iar dreptul de a organiza jocuri de noroc, precum și condițiile de exploatare a acestora constituie monopol de stat, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la aspectele generale prezentate în cererea de chemare în judecată, se solicită să se aibă în vedere că, potrivit Deciziei nr. 1.344 din 13 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012, Curtea Constituțională a luat în considerare jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în domeniul libertății de a presta servicii.

Legea nr. 124/2015 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2014 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 407/09.06.2015, a adus precizări suplimentare în ceea ce privește taxele speciale, iar în cauza dedusă judecătii, se face referire la taxa de viciu. Astfel, se reglementează la punctul C din Anexă: "*Taxa de viciu pentru jocurile de noroc caracteristice slot-machine prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. e) pct. (i) și pentru videolotehe (VLT): 400 euro/post autorizat/an, care se achită de organizator odată cu taxa de autorizare*".

Menționează pârâțul că taxa de viciu face parte din categoria taxelor speciale.

Astfel, în reglementarea cuprinsă în OUG nr. 92/2014, taxa de viciu a fost prevăzută la punctul 47 din OG nr. 92/2014 (în vigoare începând cu data de 13.02.2015 și până la data de 12.06.2015) în care se statuează: "*Taxe speciale: C. Taxa de viciu pentru jocurile de noroc*

caracteristice slot machine: 400 euro/post autorizat/an, care se achită de organizator odată cu taxa de licență."

În reglementarea cuprinsă la art. II alin. (4) din Legea nr. 124/2015, se prevede că *"De la data intrării în vigoare a prezentei legi, operatorii jocului tip slot-machine, astfel cum este definit la art. 10 alin. (1) Ut. e) pct. (i) și (iii) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2010, cu modificările și completările ulterioare, au obligația de a achita taxa de viciu în transe trimestriale, odată cu plata autorizației."*

Din interpretarea dispozițiilor legale de mai sus, susține obligativitatea plății taxei de viciu de către organizatorii de jocuri de noroc, singura diferență fiind perioada de achitare: odată cu plata taxei de licență (potrivit OUG nr. 92/2014) și odată cu plata taxelor de autorizare (potrivit Legii nr. 124/2015), însă obligația există în ambele variante.

La pct. 17, referitor la art. 14 alin. (5), din OUG nr. 92/2014 se prevede *"Taxele speciale ce trebuie reținute și/sau achitate de către organizatorii licențiați din domeniul jocurilor de noroc sunt prevăzute la pct. 4 din anexa la prezenta ordonanță de urgență"* printre care regăsim și taxa de viciu, deci se specifică clar, cine datorează taxa: organizatorii licențiați, iar prin coroborarea cu punctul 4 din Anexă, modificat prin OUG nr. 92/2014, taxa de viciu este datorată de organizatorul de joc de noroc care a fost licențiat și urma să vină la licențiere pentru următorul an (perioada vizată 13 februarie 2015 -12 iunie 2015)".

Pentru perioada cuprinsă după data de 12 iunie 2015, taxa de viciu se datorează pentru organizatorii de jocuri de noroc licențiați, odată cu plata taxelor de autorizare, potrivit art. II alin. (4) din Legea nr. 124/2015.

Deciziile privind taxa de viciu cuprind numai perioada de când a intrat în vigoare OUG nr. 92/2014, respectiv din data de 13.02.2015, deci nu se poate spune că taxa a fost calculată retroactiv, întrucât așa cum am arătat mai sus, singura modificare o reprezintă modul de plată a taxei de viciu, odată cu plata licenței sau odată cu plata taxelor de autorizare. În ambele cazuri obligația de plată există.

Prin art. 1 pct. 47 din OUG 92/2004 au fost introduse taxele speciale, instituindu-se și taxa de viciu incidentă în cauza de față. Scadența obligației de plată a acestei taxe coincidea cu cea a taxei de licență, respectiv cu 10 zile înainte de sfârșitul anului anterior (în cazul taxei datorate pentru anii următori celui în care documentația a fost aprobată) potrivit art. 14 alin. 2, lit. a. pct. ii din OG 77/2009. Potrivit dispozițiilor finale ale actului normativ, acesta a intrat în vigoare la 13.02.2015 astfel că scadența obligației de plată a taxei pentru anul 2015 era deja depășită. În Legea nr. 124/2015 privind aprobarea OG nr.92/2014, la art. II pct. 4 s-a prevăzut o altă modalitate de plată a taxei de viciu, respectiv în transe trimestriale odată cu plata autorizației, potrivit scadențelor prevăzute de art. 14 alin. 2 din OG nr.77/2009. Plata taxei aferente pentru anul 2015 urma să se facă în cursul anului, în rate trimestriale. Prima rată urma să fie plătită la 25.03.2015, dar acest moment era depășit la intrarea în vigoare a noului act normativ, proxima scadență urmând a fi dată de 25.06.2015. Astfel după cum se poate observa din decizia atacată. ONJN a avut în vedere aceasta ultimă scadență din 25.06.2015. În aceste condiții nu se pot reține indicii de nelegalitate sau netemeinicie a deciziei, existența taxei de viciu începând cu data de 13.02.2015 neputând fi pusă la îndoială. De asemenea, mai trebuie avut în vedere că, organizarea și exploatarea activității de jocuri de noroc pe teritoriul României constituie monopol de stat și se desfășoară în condițiile prevăzute de OUG nr. 92/2014, precum și de dispozițiile art. II alin. (1) din Legea nr. 124/2015, cu respectarea prevederii art. 27 din OUG nr. 92/2014, care a dat posibilitatea organizatorilor de jocuri de noroc să renunțe la activitatea desfășurată, dacă nu sunt de acord cu noile condiții de autorizare și licențiere, bineînțeles cu îndeplinirea cumulativă a condițiilor impuse de actele normative.

Prin urmare, organizatorii de jocuri de noroc au luat cunoștință de obligația plății taxei de viciu începând cu data de 29.12.2014, dată când a fost publicată OUG nr. 92/2014, în conținutul căreia se prevedea plata taxei de viciu începând cu luna februarie a anului 2015, aceștia având posibilitatea conform textului de lege menționat, să renunțe la această activitate dacă nu sunt de acord cu noile condiții de autorizare și licențiere.

Analizând lucrările dosarului, **Curtea constată admisibilitatea sesizării** în conformitate cu prevederile art.519 Cod de procedură civilă, care instituie o serie de condiții de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condiții care trebuie să fie îndeplinite cumulativ:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Î.C.C.J. să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Î.C.C.J., al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire o cere să fie nouă;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Î.C.C.J. și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Față de cele arătate Curtea de Apel Pitești apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ce derivă din interpretarea prevederilor art.519 Cod de procedură civilă.

- sesizarea este formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, respectiv dosarul nr. aflat pe rolul Curții de Apel Pitești - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

- instanța care formulează sesizarea - Curtea de Apel Pitești este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, ca instanță de recurs.

- instanța care formulează sesizarea - Curtea de Apel Pitești este competentă față de dispozițiile art. 10 din Legea nr.554/2004 să soluționeze recursul declarat împotriva sentinței Tribunalului Argeș într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ unilateral emis de o autoritate publică locală în materie de taxe și impozite.

- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată în recurs depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere - respectiv interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. II alin.4 din Legea nr.124/2015, situației în care agentul economic a achitat taxa de autorizare înainte de termenul prevăzut de art. 14 alin.2 lit.b) pct.v. B din OUG nr.77/2009 și înainte de intrarea în vigoare a OUG nr.92/2014 și a Legii nr.124/2015.

- Curtea de apel apreciază că această chestiune de drept a cărei lămurire se cere este nouă și nu rezultă a face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare sau pronunțat, în acest sens se reține că normele juridice menționate au fost adoptate la nivelul anilor 2012-2015, fără a rezulta din verificările efectuate că instanța supremă s-ar fi pronunțat asupra interpretării acestora.

Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept.

Recurentul arată că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru formularea unei întrebări preliminare, apărările sale fiind cele expuse în motivele de recurs. **Punctul de vedere al completului de judecată.**

Curtea de Apel Pitești apreciază că acea chestiune de drept ce se impune a fi dezlegată pentru judecata cauzei de față privește interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. II alin.4 din Legea nr.124/2015 situației în care agentul economic a achitat taxa de autorizare înainte de termenele prevăzute de art. 14 alin.2 lit b), pct.v. B din O.U.G. nr.77/2009 și înainte de intrarea în vigoare a O.U.G. nr.92/2014 și a Legii nr.124/2015.

Astfel, Curtea reține că activitatea de organizare și exploatare a jocurilor de noroc este reglementată de prevederile OUG nr.77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, cu modificările și completările ulterioare, cele ale HG nr.870/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a OUG nr.77/2009.

Modificările de natură fiscală au fost aduse prin OUG nr.92/2014 în vigoare în perioada 15.02.2015-12.06.2015. În reglementarea cuprinsă în OUG nr.92/2014 taxa de viciu a fost prevăzută la pct.47, în care se statuează „Taxa specială „C. Taxa de viciu pentru jocurile de noroc caracteristice slot-machine (...) care se achită de organizator odată cu taxa de licență”.

În reglementarea cuprinsă în art. II alin.4 din Legea nr.124/2015 se prevede „De la data intrării în vigoare a prezentei legi, operatorii jocului tip slot-machine, astfel cum este definit la art. 10

alin.1 lit.e) pct. i) și iii) din OG nr.77/2009 (...)" au obligația de a achita taxa de viciu în tranșe trimestriale, odată cu plata autorizației".

Se reține că potrivit art. II alin.(1) din OUG nr.92/2014 *licențele de organizare a jocurilor de noroc pe tipuri de activități acordate operatorilor economici până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență își mențin valabilitatea până la data expirării, cu condiția plății în cuantumul prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009, (...) a taxelor anuale aferente licențelor de organizare a jocurilor de noroc, scadente în intervalul cuprins între intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și expirarea licențelor. (2) Cuantumul și modalitatea de calcul al taxelor pentru autorizațiile de exploatare a jocurilor de noroc acordate operatorilor economici până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se mențin până la expirarea termenului de valabilitate a acestora și sunt cele prevăzute de legislația în vigoare la data emiterii respectivelor autorizații. Pentru obținerea unei noi autorizații vor fi respectate cuantumul și modalitatea de calcul prevăzute în prezenta ordonanță de urgență.*"

Licența se acordă pentru o perioadă de 10 ani potrivit art. 12 alin.1 din OUG nr.77/2009.

Potrivit art. 14 alin.2 lit. a) din OUG nr.77/2009 „(2) Taxele aferente activităților din domeniul jocurilor de noroc se plătesc de către operatorii economici organizatori, după cum urmează: a) taxa aferentă licenței de organizare a jocurilor de noroc: (i) pentru primul an, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care documentația a fost aprobată; ii) pentru anii următori cu 10 zile înainte de expirarea anului precedent"

Potrivit art. 14 alin.2 lit.b) pct.(v) din aceeași lege, pentru jocurile de noroc de tip slot-machine, taxa se datorează pentru fiecare mijloc de joc și se plătește în 4 rate trimestriale egale, astfel: A. pentru primul trimestru - până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care documentația a fost aprobată; B. pentru celelalte trimestre - până la data de 25 inclusiv a ultimei luni din trimestru (respectiv 25 martie, 25 iunie, 25 septembrie și 25 decembrie) pentru trimestrul următor.

Ulterior însă, reglementarea cuprinsă în art. II alin.4 din Legea nr.124/2015, dispune că „operatorii jocului tip slot-machine au obligația de a achita taxa de viciu în tranșe trimestriale, odată cu plata autorizației". În interpretarea acestei norme se poate deduce că obligația de plată a taxei de viciu este legată de plata autorizației și dacă da, această sarcină se mai menține în condițiile în care, taxa pentru licență aferentă perioadei februarie 2015-iunie 2015 a fost achitată în decembrie 2014 pentru primul trimestru al anului 2015 și în luna martie 2015 - pentru al doilea trimestru al anului 2015, astfel cum dispuneau dispozițiile art.14 alin.2 lit. b) pct.(v) -B din OUG nr.77/2009 ?

Astfel în absența unui text de lege insuficient de clar exprimat și având în vedere amploarea activităților de acest gen, generatoare de taxe și impozite la bugetul de stat, a devenit necesară o interpretare uniformă a normelor juridice menționate pentru a se evita apariția practicii judiciare neunitare prin pronunțarea unor soluții diametral opuse în cauze întemeiate pe aceleași premise esențiale.

În ceea ce privește jurisprudența Curții de Apel Pitești, în legătură cu interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. II alin.4 din Legea nr.124/2015 situației în care agentul economic a achitat taxa de autorizare înainte de termenele prevăzute de art.14 alin.2 lit b), pct.v.B din O.U.G. nr.77/2009 și de intrarea în vigoare a O.U.G. nr.92/2014 și a Legii nr.124/2015, în limita verificărilor efectuate, nu a fost identificată altă cauză care să reclame interpretarea aceluiași norme de drept.

În ceea ce privește jurisprudența națională, Curtea de Apel Suceava prin sentința nr . 18.11.2015 pronunțată în dosarul nr. a respins cererea având ca obiect anularea deciziei de soluționare a contestației formulate împotriva deciziei privind plata taxei de viciu pentru jocurile de noroc de tip slot- machine.

De asemenea, nu au rezultat în legătură strictă cu aceasta, chestiuni de drept, aspecte relevante de menționat în ceea ce privește jurisprudența C.J.U.E. sau C.E.D.O.

Față de cele arătate, Curtea, în temeiul art.519 Cod de procedură civilă va sesiza înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare pentru dezlegarea problemei de drept referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. II alin.4 din Legea nr. 124/2015, situației în care agentul economic a achitat taxa de autorizare în termenele prevăzute de art.

14 alin.21 lit.b) pct.v.B din OUG nr.77/2009 și înainte de intrarea în vigoare a OUG nr.92/2014 și a Legii nr. 124/2015.

În condițiile art.520 pct.2 Cod de procedură civilă, suspendă judecata în cauza privind recursul formulat de recurenta

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E**

Sesizează, în condițiile art.519 Cod procedură civilă, înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemei de drept referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. II alin.4 din Legea nr. 124/2015 situației în care agentul economic a achitat taxa de autorizare înainte de termenele prevăzute de art. 14 alin.2 lit b), pct.v. B din O.U.G. nr.77/2009 și înainte de intrarea în vigoare a O.U.G. nr.92/2014 și a Legii nr.124/2015.

Suspendă judecata cauzei privind recursul formulat de reclamanta
având , cu sediul în , prin administrator
, cu domiciliul în , împotriva sentinței civile nr.
, pronunțată de Tribunalul Argeș - Secția civilă - Complet specializat contencios administrativ și
fiscal, în dosarul nr. , intimat fiind pârâul având
CIF , cu sediul în .

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 21 septembrie 2016, la Curtea de Apel Pitești -
Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.